

Arrest

nr. 191 580 van 5 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 06 april 2017 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakees staatsburger en een sjiïet van Arabische origine. U bent de vrouw van (A.-H.A.A.A.) (O.V. X) en de moeder van Jomana en Masara. U bent geboren in Nasriya, waar u gedurende uw ganse leven heeft gewoond.

In 2006 trouwde u met uw eerste man Sarmad. Tot uw scheiding van hem in 2012 bleef u in Shu'ala wonen te Nasriya. In 2013 trouwde u met uw tweede en huidige man, waarop u bij hem in hay Ur, Nasriya, ging wonen. In 2015 verhuisde u naar de Shumukh wijk.

In juni 2015 werd u man telefonisch bedreigd door een lid van de Sarkhi groepering die wou dat uw man hielp in het vrijlaten van Sarkhi gevangenen in de gevangenis van al Hut. Midden juni 2015 werd de wagen van de rechter voor wie hij werkte, waarin zich ook uw man bevond, beschoten. Bij dit incident

verloor uw man een collega. Op 7 juli 2015 verliet uw man Irak met het vliegtuig. Via de Balkanroute kwam hij aan in België op 28 juli 2015, waar hij op 29 juli 2015 een asielaanvraag indiende. Uzelf moest wachten op toestemming van uw ex-man, die op dat moment in de gevangenis zat, om samen met uw twee dochters te reizen. Eenmaal hij was vrijgelaten, verliet u Irak met hem en uw kinderen op 24 oktober 2015. Via de Balkanroute kwam u aan in Oostenrijk, waar u enige tijd in een asielen centrum verbleef. Daar werd u mishandeld door uw exman. Uiteindelijk kwam u aan in België op 5 januari 2016 en diende u op 8 januari 2016 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u dezelfde documenten neer als uw man, waarvoor naar diens beslissing wordt verwezen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vervolging vreest in verband met de chantage van uw vader. Na grondige analyse van uw asielaanvraag is de Commissaris-generaal echter van mening dat hij u het Vluchtelingenstatuut niet kan toekennen.

Verder baseert u uw asielmotieven op de motieven zoals verklaard door uw man (A.-H.A.A.A.) (O.V. X). Wat betreft deze feiten (u vreest voor het leven van uw man en uw gezin wegens een telefonische bedreiging en de beschieting van een wagen waarin uw man zat door de Sarkhi groepering, CGVS, p. 7) kan gewezen worden op het volgende. Gezien in het kader van de asielaanvraag van uw man wat dit betreft door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

" Volgens uw verklaringen vreest u bij een eventuele terugkeer naar Irak bedreigd of vermoord te worden door de Sarkhi groepering. Daarnaast vreest u een gevangenisstraf wegens uw onwettige afwezigheid bij de Iraakse politie. Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit om de volgende redenen.

Hoewel u uw functie als politieagent in Irak dan wel heeft weten te staven aan de hand van de door u neergelegde documenten (documenten 11-28), kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u in deze hoedanigheid problemen zou ondervonden hebben met de Sarkhi groepering (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 12).

Zo moet worden vastgesteld dat u zeer incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot deze telefonische bedreiging. Ten eerste spreekt u zich tegen over de datum van het desbetreffende telefoontje. Zo verklaarde u enerzijds tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u een maand voor de beschieting van de auto (i.e. midden juni 2015, CGVS 1, p. 15), met andere woorden midden mei 2015, werd opgebeld (CGVS 1, p. 16). Anderzijds verklaarde u tijdens uw tweede gehoor dat u begin juni 2015, in tegenstelling tot midden mei 2015, werd opgebeld (CGVS 2, p. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u: "Nee. Dat was anders. Voor het telefoontje, dreigement, waren het flyers aan de rechtbank gericht en aan huis van de rechter, dat is anders dan dit dreigement" (CGVS 3, p. 2). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid, die bijgevolg standhoudt. Het feit dat u zich over dergelijk cruciaal element in uw asielaanvraag, namelijk uw eerste persoonlijke bedreiging door de Sarkhi groepering, tegensprekt doet reeds grote twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid hiervan.

Ten tweede spreekt u zich eveneens tegen over de precieze inhoud, het verloop en het einde van dit gesprek, nochtans een cruciaal element in uw asielaanvraag.

Zo verklaart u enerzijds duidelijk dat u met uw vervolger probeerde te onderhandelen en hem probeerde duidelijk te maken dat dit niet zomaar kon, waarop hij zei dat dit zijn probleem niet was en dat u het maar moest regelen (CGVS 1, p. 16), terwijl u anderzijds tijdens uw tweede interview verklaart dat u geenszins in discussie bent gegaan ("Nee. Moet ik zeggen, wie zijn ze, hoeveel zijn ze?", CGVS 2, p. 14). Geconfronteerd met deze duidelijke tegenstrijdigheid, antwoordt u: "Nee, maar hij was een dialect met mij aan het spreken, taal van het straat." (CGVS 2, p. 14). Wederom geconfronteerd met uw verklaring betreffende uw vervolger (nl. dat hij, na jullie discussie, had gezegd dat dit zijn probleem niet was en dat u het maar moest oplossen), antwoordt u: "Ik zei, heita, als Irakese man zou je dat verstaan, dat betekent: is het zo chaotisch of zo makkelijk, zo iets. Deze zijn de woorden die ik heb gezegd" (CGVS 2, p. 14). Dit is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke flagrante tegenstrijdigheid.

Het feit dat u zich tegensprekt over het al dan niet hebben gehad van een discussie aan de telefoon, doet grote vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van dit feit. Daarnaast spreekt u zich tegen over wie uw vervolger precies heeft vervloekt en bedreigd. Zo verklaart u enerzijds dat de Sarkhi

groepering niet enkel u en uw familie zou vervolgen, maar ook die van de andere lijfwachten (CGVS 1, p. 16), terwijl u anderzijds verklaart dat er in het gesprek niets werd gezegd over de andere lijfwachten (CGVS 2, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u: "Neen. [...] Maar ik heb telefoon ontvangen omdat ik de neef ben. Ahmed of Jafar, als zij zijn verwanten waren, zouden ze hen contacteren" (CGVS 2, p. 13). Het feit dat u zich een tweede keer tegenspreekt over de inhoud en het verloop van dit telefoontje, ondergraaft de geloofwaardigheid ervan ten zeerste. Deze geloofwaardigheid wordt bovendien verder aangetast wanneer blijkt dat u zich ook over het einde van het gesprek tegenspreekt. Zo verklaart u enerzijds dat uw vervolger de telefoon heeft opgehangen ("Toen zag hij dat ik hem geen ruimte gaf, hij legde op", CGVS 2, p. 14), terwijl u even later verklaart dat u zelf de telefoon heeft uitgezet (CGVS 2, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u: "Neen. Want ik heb hem vervloekt en de telefoon uitgezet" (CGVS 2, p. 14). Wederom is het louter vasthouden aan één versie van de feiten geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid over het verloop van het gesprek, een nochtans cruciaal element in uw asielaanvraag. Het feit dat u zich over maar liefst drie elementen van uw persoonlijke bedreiging tegenspreekt, doet zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Een maand na deze telefonische bedreiging, midden juni 2015, zou de wagen van de rechter die u bestuurde, alsook de wagen van de andere lijfwachten, zijn beschoten op weg naar de gevangenis van al Hut (CGVS 1, p. 15). Daar uw persoonlijke bedreiging reeds ongeloofwaardig werd geacht, worden meteen ook serieuze vraagtekens geplaatst bij deze tweede door u aangehaalde bedreiging. De geloofwaardigheid van deze beschieting wordt echter verder ondergraven door de volgende vaststelling. Zo hecht het CGVS immers weinig geloof aan het feit dat u de laatste tijd nog in de gevangenis van al Hut was geweest.

Gevraagd naar welke gevangenis u met de rechter zoal ging, antwoordt u: "De gevangenis van bij ons heet al Hut. Een bekende gevangenis. [...] De laatste periode werden Tariq Aziz en 70 andere personen van het oude regime overgebracht naar al Hut. Tariq Aziz overleed daar. [...]" (CGVS 1, p. 11). U verklaart dat hij een bekende figuur was in de gevangenis en misschien minister van Buitenlandse Zaken was geweest onder Saddam (CGVS 2, p. 7). Volgens informatie ter beschikking van het CGVS en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier was Tariq Aziz inderdaad minister van Buitenlandse Zaken tussen 1983 en 1991 en vicepremier van 1979 tot 2003 onder Saddam Hussein. Gevraagd wanneer hij is gestorven, antwoordt u: "Ik herinner me dat hij was gestorven. Ik weet niet wanneer, ik weet hoe hij naar Bagdad werd gebracht" (CGVS 2, p. 8). Gevraagd of u in de periode voor de beschieting midden juni 2015 nog in al Hut was geweest, antwoordt u: "Ja, natuurlijk. Het was ons werk, we kunnen niet anders" (CGVS 2, p. 8). Het is echter uitermate merkwaardig dat u niet weet wanneer Tariq Aziz is overleden in de al Hut gevangenis daar, volgens de informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier), is hij op 5 juni 2015 overleden, amper een tiental dagen voor de beschieting van uw wagen. Wanneer u dezelfde vraag nogmaals wordt gesteld, antwoordt u: "Ik herinner me wel hoe ze hem naar Bagdad hebben gebracht, ik kan hem beschrijven. Wanneer weet ik niet" (CGVS 2, p. 8). Het is echter weinig aannemelijk dat u niet zou weten dat dergelijke figuur, nl. voormalig minister van Buitenlandse Zaken en vicepremier van Irak, in de maand tussen uw twee aangehaalde bedreigingen is overleden in de gevangenis van al Hut, waar u volgens uw eigen verklaringen vaak op werkbezoek ging én waarvoor uw werkgever überhaupt verantwoordelijk was. Gelet op bovenstaande kan echter geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u in die periode nog in de al Hut gevangenis op werkbezoek ging. Bijgevolg wordt ook geloofwaardigheid van de beschieting van de wagen, op weg naar al Hut, ernstig in het gedrang gebracht.

Daarbij dient opgemerkt te worden dat u ook uitermate weinig weet over de al Hut gevangenis zelf en de Sarkhi leden die daar zijn opgesloten. Zo kan u geen enkele naam geven van, volgens u nochtans bekende, Sarkhi leden die in al Hut zouden zitten, noch van bekende mensen die destijds onder Saddam hebben gediend en die samen met Tariq Aziz naar al Hut werden overgeplaatst, hoewel u deze elementen zelf heeft aangehaald ter staving van uw asielaanvraag (CGVS 3, p. 5). Van iemand die regelmatig op werkbezoek ging naar de al Hut gevangenis en die werkte voor de rechter die voor hen verantwoordelijk was, is het weinig aannemelijk dat u geen enkele naam kan opnoemen. Verder weet u ook niet wanneer die Sarkhi leden werden veroordeeld (CGVS 2, p. 14), noch door welke rechter, noch of die rechter ooit problemen heeft gekend (CGVS 3, p. 4). Het feit dat u geen informatie heeft over dergelijke elementen in uw asielaanvraag doet twijfels rijzen bij uw werkelijk aandeel in de werkbezoekjes aan de al Hut gevangenis.

Vervolgens wordt de geloofwaardigheid van deze beschieting verder aangetast door de volgende incoherente verklaringen.

Ten eerste spreekt u zich tegen over wat u na het schietincident heeft gedaan. Zo verklaart u enerzijds tijdens uw eerste interview op het CGVS dat u na het incident naar huis werd gebracht en dat u de volgende dag naar uw neef bent gegaan om te zeggen dat u niet meer voor hem kon werken (CGVS 1,

p. 18). Tijdens uw derde interview geeft u echter een volledig andere versie van de feiten weer. Zo verklaart u dat u meteen na de beschieting naar het ziekenhuis bent gegaan wegens het overlijden van uw collega en dat u daarna met iedereen naar het huis van uw collega bent gegaan. Daarna ging iedereen naar huis en ging u tegen 9 uur of half 10 's avonds naar uw schoonfamilie waar uw vrouw en uw dochter zich reeds bevonden – u had uw vrouw na het incident namelijk opgebeld om te zeggen dat ze naar haar ouders moest gaan met uw dochter (CGVS 3, p. 3). Verder verklaart u dat u uw dochter bij uw schoonfamilie heeft opgepikt en dat u daarna naar uw ouders bent gegaan. De dag erop bent u met haar naar uw tante verhuisd (CGVS 3, p. 3). Deze versie van de feiten verschilt echter flagrant met uw eerste versie. Van iemand die die dag werd beschoten en een collega is verloren, kan op z'n minst verwacht worden dat hij geen volledige andere versie van de feiten weergeeft over wat hij diezelfde dag nog heeft gedaan. Dit is in casu niet het geval. Bijgevolg worden grote twijfels geuit bij de geloofwaardigheid van deze beschieting.

Ten tweede spreekt u zich eveneens tegen over het al dan niet zijn verslaan in de media van deze beschieting. Zo verklaart u enerzijds dat dit incident kort werd vermeld door de lokale radiozender al Ahwar (CGVS 1, p. 21), terwijl u anderzijds verklaart dat dit nergens werd verslaan en u hiervoor zelfs de volgende reden opgeeft: "Wegens veiligheidssituatie is dat niet gedocumenteerd. Om zeg maar andere pogingen ter vermijden hebben ze dat niet ergens gepubliceerd, misschien andere groep gaan proberen ook hem te vermoorden" (CGVS 3, p. 2). Het feit dat u zich hierover tegenspreekt doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde beschieting.

Bovendien verklaart u even later dat het incident wel bij verschillende overheidsinstanties werd geregistreerd: "Bij die gerechtelijke instantie werd alles geregistreerd over het incident en iedereen wist erover. De rechter, de voorzitter van de hoge hof was op de hoogte over het incident" (CGVS 3, p. 2). Gevraagd waarom u die documenten niet heeft neergelegd op het CGVS, antwoordt u dat u kort daarna moest vertrekken (CGVS 3, p. 2). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u de registratiedocumenten van het door u aangehaalde incident, nota bene dé reden waarom u uit Irak bent vertrokken, niet neerlegt. U verklaart dat indien u nog in Irak was gebleven, u wel kon geprobeerd hebben om deze te bemachtigen (CGVS 3, p. 2). Er dient echter opgemerkt te worden dat uw vrouw pas enkele maanden na u uit Irak is vertrokken en zij dus nog moeite kon gedaan hebben om deze documenten te bemachtigen, wat in casu niet het geval is. Bovendien heeft u zelf ook ruim de tijd gehad tussen uw eerste interview op het CGVS (18 januari 2016) en uw tweede interview (11 januari 2017) om deze documenten te bemachtigen, wat u niet heeft gedaan. Uw neef, met wie u volgens uw verklaringen tweemaal in contact bent geweest (CGVS 2, p. 16), kon u hierbij, gezien zijn hoge positie, wel degelijk geholpen hebben. Van een asielzoeker mag namelijk verwacht worden dat hij zijn asielrelaas met alle mogelijke documenten staaft, wat in casu echter niet het geval is. Bijgevolg rijzen bijkomend grote twijfels bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde beschieting.

Deze wordt verder ondermijnd wanneer blijkt dat u na de beschieting op de wagen de zaak niet verder heeft opgevolgd. U verklaart dat de rechter het incident heeft gemeld en er een klacht tegen onbekenden is ingediend (CGVS 2, p. 16). Gevraagd of u achteraf heeft geïnformeerd naar de mogelijke daders, zegt u dat de Iraakse inlichtingendiensten het dossier hebben overgenomen en het uw taak niet is (CGVS 2, p. 16). Nogmaals gevraagd of u zich achteraf heeft geïnformeerd, zegt u van niet (CGVS 2, p. 16). Gevraagd waarom niet, antwoordt u: "Tegen wie? Ik besloot om buiten Irak te gaan" (CGVS 2, p. 16). Van iemand die tweemaal werd bedreigd en aan de dood is ontsnapt, én wiens neef voor wie hij werkt een belangrijke rechter is en nota bene verantwoordelijk is voor terrorismezaken in Nasriya (waaruit duidelijk de beschikbaarheid van informatiekanalen blijkt), kan op z'n minst verwacht worden dat hij zich na deze feiten informeert over zijn vervolgers of de stand van zaken van het onderzoek. Dit is in casu niet het geval. Bijgevolg worden verder twijfels geuit bij de geloofwaardigheid van deze beschieting. Daarnaast legt u ook bijzonder weinig interesse aan de dag voor wat er is gebeurd met uw neef en de andere lijfwachten na de beschieting. Gevraagd naar uw neef de rechter, antwoordt u dat iedereen in een andere richting is gevlucht en dat u niet weet waar hij nu is, u weet zelfs niet of hij zich momenteel nog in Irak bevindt (CGVS 1, p. 12-13). Gevraagd of hij is blijven verder werken, zegt u dat u dat niet weet en dat u met hem geen contact heeft (CGVS 1, p. 19). Gevraagd of de andere lijfwachten ook zijn gevlucht, antwoordt u dat u over hen niets weet (CGVS 1, p. 19). Van iemand die onder vuur werd genomen samen met zijn neef en de andere lijfwachten, waarbij hij bovendien één van zijn collega's is verloren, kan verwacht worden dat hij zich meer interesseert in wat zij na de beschieting hebben gedaan of waar ze zich op dit moment bevinden. Dit is in casu niet het geval. Bovendien spreekt u zich hierover tegen tijdens het tweede interview wanneer u het volgende verklaart: "Ze zijn gestopt. Niet volledig, maar overgeplaatst naar ander werk. Dat is wat ik hoorde. Zij hebben rechtbank verlaten" (CGVS 2, p. 17).

Het is merkwaardig dat u aanvankelijk verklaart helemaal niets te weten en daarna verklaart dat ze zijn overgeplaatst naar ander werk. Gelet op bovenstaande onaannemelijkheden worden verdere vraagtekens geplaatst bij de geloofwaardigheid van dit door u aangehaalde incident.

In het kader van deze beschieting is ook uw collega Ahmed (A.) overleden (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p. 10). U staaft zijn overlijden met een kopie van een overlijdensakte (document 8). Hoewel uiteraard begrip kan opgebracht worden voor uw situatie na het overlijden van uw directe collega, kan uit deze akte niet kan worden afgeleid dat uw collega in de door u geschetste omstandigheden en context is omgekomen, nl. de beschieting van de wagen. Bijgevolg verandert dit niets aan de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde beschieting.

Terzijde dient opgemerkt te worden dat u als politieagent vrij bent om ontslag te nemen uit uw functie (zie infra). Gevraagd of u nog geïmagineerd zou worden indien u een andere job zou uitoefenen, antwoordt u: "Natuurlijk [...] het zit in hun hoofd. het gaat niet meer weg. zij weten dat ik de persoon ben die bij de rechter was die in terrorismezaken werkte. zij gaan dat niet vergeten. ik heb ook niets meer in Irak. zelfs als ik niets krijg van jullie, keer ik niet terug, dan zet ik mijn tent op voor het CGVS" (CGVS 1, p. 22). Echter, indien u niet langer uw functie zou uitoefenen en uw neef, zoals u reeds heeft aangegeven, niet langer rechter is in de rechtbank van Nasriya, is het onduidelijk waarom u, noch uw neef, om de door u vermelde redenen vandaag nog geïmagineerd zou worden. Uw huidige positie zou u namelijk niet meer in staat stellen om in te gaan op hun eis. Bijgevolg heeft u uw vrees in verband met de door u aangehaalde bedreigingen niet aannemelijk kunnen maken.

Verder verklaart u dat uw schoonvader in dit verband werd opgebeld om te weten te komen waar u was (CGVS 1, p. 20-21) (CGVS 2, p. 2-3) (CGVS 3, p. 3-4). Echter, dit feit vloeit volledig voort uit iets wat op geen enkele manier als aangetoond wordt beschouwd (zie supra), waardoor ook aan dit telefoontje geen geloof kan gehecht worden.

Ten slotte verklaart u ook dat u in 2007 gewond bent geraakt in uw functie als politieagent ten gevolge van een ontploffing (CGVS 2, p. 6). Er dient echter opgemerkt te worden dat dit incident reeds van 2007 dateert en u bovendien ook zelf aangeeft dat dit geen directe aanleiding is geweest voor uw vertrek uit Irak (CGVS 2, p. 6). Bovendien werd u kort daarna definitief naar Nasriya overgeplaatst en verbleef u tot 2015 in Irak. Bijgevolg bent u er niet in geslaagd om uw vrees in dit verband aannemelijk te maken.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw onwettige afwezigheid in de gevangenis opgesloten te worden (CGVS 2, p. 10-11), dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Uit de door u neergelegde documenten (u legde namelijk het onderzoek dossier wegens uw onwettige afwezigheid neer, document 12) blijkt dat u effectief wordt beschouwd als deserteur, dat u in het kader van deze wettelijke procedures wordt gezocht en dat u reeds uit uw functie als politieagent werd ontheven. Met andere woorden weerspiegelen de door u neergelegde documenten de informatie ter beschikking van het CGVS. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Aangaande de vrees voor vervolging omwille van uw loutere profiel als politieagent, dient vooreerst opgemerkt dat UNHCR in zijn "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012 stelt dat: "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, **depending on the circumstances of their claim**, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion." Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto diende aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt weliswaar dat leden van veiligheidsdiensten in Irak een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, doch dient opgemerkt te worden dat u dat niet aantoonst en dat uit de beschikbare informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat u, louter ingevolge het gegeven dat u politieagent bent geweest, zou dreigen te worden vervolgd of geïmagineerd. Het kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie teneinde

aan te tonen dat u op heden en bij een terugkeer naar Irak zou dreigen te worden geïsoleerd ingevolge uw (voormalige) werkzaamheden als politieagent. Dit risico dient u in concreto aan te tonen. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als agent verbonden incidenten aangehaald (uw individueel asielrelaas werd namelijk ongeloofwaardig bevonden). Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in de jaren voor uw komst naar België geïsoleerd of vervolgd werd louter omwille van uw werkzaamheden als politieagent. Dat u bij een terugkeer naar Irak plots wel zou geïsoleerd worden omwille van uw werk als politieagent is dan ook niet aannemelijk.

Wat betreft uw soennitische strekking verklaart u (CGVS 1, p. 22) dat u omwille daarvan geen problemen heeft gekend, zodat ook omwille van het feit dat u soenniet bent geen vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld.

Gelet op bovenstaande blijkt niet dat u in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert, noch er een reëel risico bestaat op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ter staving van uw asielaanvraag legden u en uw vrouw de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart en die van uw dochter Roqaya, uw origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van uw huwelijksakte, de originele identiteitskaarten van Jomana en Masara en hun originele nationaliteitsbewijzen, kopieën van de eerste pagina van de paspoorten van uw vrouw, Jomana en Masara, en een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vrouw. Deze documenten hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw gezinsleden, waardoor deze niets aan bovenstaande analyse veranderen. Verder legden jullie de volgende documenten neer: een foto van de scheidingsakte van uw eerste vrouw, een foto van een document in verband met alimentatie en bevoegdheid over de kinderen van uw vrouw, en een foto van een scheidingsakte van uw vrouw van haar eerste man. Deze documenten hebben louter betrekking op jullie vorige huwelijken, waardoor deze niets aan bovenstaande analyse veranderen. Verder legt uw vrouw foto's neer van haar mishandeling in Oostenrijk en een foto van een politiedocument in dit verband. Er dient echter opgemerkt te worden dat het CGVS de vrees ten opzichte van het land van herkomst, namelijk Irak en niet Oostenrijk, behandelt waardoor deze documenten niets aan bovenstaande analyse veranderen. De overlijdensakte van uw collega Ahmed (A.) werd reeds hierboven besproken (zie supra). Verder legde u een reeks documenten neer ter staving van uw functie als politieagent en ter staving van uw onwettige afwezigheid bij de Iraakse Politie. Deze documenten werden hierboven reeds besproken (zie supra).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil.

S is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele

provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdeef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak.

Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter

door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat."

Naast de feiten aangehaald door uw man verwijst u nog naar de chantage van uw vader in uw hoofde toen u jong was en gedurende uw eerste huwelijk (CGVS, p. 3-4). Zo verklaart u dat uw vader u vaak probeerde te chanteren en in dit verband verschillende insinuaties maakte, maar uit uw verklaringen blijkt echter niet dat hij ooit tot het doel van zijn chantage is overgegaan (CGVS, p. 3-4). Wat betreft deze insinuaties/incidenten met uw vader tijdens uw puberteit blijkt uit uw verklaringen dat uw vader zich excuseerde wanneer u hem attent maakte op zijn vreemde gedrag en dit gedrag meteen stopzette (CGVS, p. 3). Bijgevolg kunnen deze feiten bezwaarlijk als voldoende zwaarwichtig beschouwd worden om u op basis hiervan het Vluchtelingenstatuut toe te kennen. Verder dient opgemerkt te worden dat dit gedrag van uw vader is gestopt op een bepaald moment en dit gedrag zich niet meer voordeed na uw eerste en tijdens uw tweede huwelijk (CGVS, p. 4). Bovendien heeft uw vader uw land van herkomst verlaten op 28 september 2015 en blijkt uit uw verklaringen niet dat hij reeds zou zijn teruggekeerd (CGVS, p. 4). Bijgevolg is de oorzaak van dit door u aangehaalde probleem op zich verdwenen. Gelet op bovenstaande bent u er niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Nasriya, Zuid-Irak, wordt verwezen naar de beslissing van uw man (zie supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag van Genève, artikelen 16 en 26 van het KB rechtspleging CGVS en de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering".

Verzoekster citeert de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en toetst de elementen in deze definitie aan haar problemen en situatie.

In zoverre in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing ten aanzien van haar echtgenoot, herneemt verzoekster de argumenten die haar echtgenoot aanvoerde in diens beroepsverzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Verder benadrukt verzoekster dat zij verklaard heeft dat zij daarnaast vreest voor chantage door haar vader. Vrouwen worden nog steeds als minderwaardig beschouwd in dergelijke landen en worden door mannelijke familieleden onder druk gezet en geïntimideerd.

2.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 4/5 van de Vreemdelingenwet, de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011, het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-play beginsel en de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering".

Zij herneemt omtrent de situatie in Zuid-Irak de argumentatie die door haar echtgenoot werd uiteengezet in het kader van diens verzoekschrift bij de RvV.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert geheel niet op welke wijze artikel 16 en 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (PR CGVS) *in casu* geschonden zouden (kunnen) zijn. Derhalve wordt de schending van deze artikelen niet dienstig aangevoerd.

3.3. De schending van artikel 4/5 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin dienstig aangevoerd. Artikel 4/5 van de Vreemdelingenwet bestaat namelijk niet.

3.4. Nog daargelaten dat verzoekster niet aangeeft welk(e) artikel(en) van de aangevoerde richtlijnen zij *in casu* geschonden acht, dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3.5. Waar verzoekster argumenteert dat het “*fair play*”-beginsel geschonden werd, merkt de Raad verder op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen. Het beginsel van de “*fair play*” is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid. Verzoekster toont op generlei wijze aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld of oneerlijk zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van moedwilligheid. Het beginsel van de “*fair play*” is aldus niet geschonden.

3.6. In zoverre verzoekster stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekster blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

3.7. De Raad dient in deze een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.8. In zoverre verzoekster zich in het kader van onderhavige asielaanvraag beroept op de asielmotieven van haar echtgenoot en de veiligheidssituatie in Zuid-Irak en zij in dit kader de argumenten herneemt die door haar echtgenoot werden uiteengezet in het kader van diens beroepsverzoekschrift bij de RvV, kan dienstig worden verwezen naar het arrest dat ten aanzien van verzoeksters echtgenoot werd geveld. Ten aanzien van deze echtgenoot, A.-H.A.A., wiens beroep bij de RvV gekend is onder het rolnummer RvV X, werd bij arrest nr. X van 5 september 2017 van de RvV geoordeeld als volgt:

“3.8. Verzoeker stelt zijn regio en land van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van de problemen die hij zou hebben gekregen doorheen de uitoefening van zijn functie als politieagent.

Omtrent deze problemen wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Zo moet worden vastgesteld dat u zeer incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot deze telefonische bedreiging. Ten eerste spreekt u zich tegen over de datum van het desbetreffende telefoontje. Zo verklaarde u enerzijds tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u een maand voor de

beschieting van de auto (i.e. midden juni 2015, CGVS 1, p. 15), met andere woorden midden mei 2015, werd opgebeld (CGVS 1, p. 16). Anderzijds verklaarde u tijdens uw tweede gehoor dat u begin juni 2015, in tegenstelling tot midden mei 2015, werd opgebeld (CGVS 2, p. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u: "Neen. Dat was anders. Voor het telefoontje, dreigement, waren het flyers aan de rechtbank gericht en aan huis van de rechter, dat is anders dan dit dreigement" (CGVS 3, p. 2). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid, die bijgevolg standhoudt. Het feit dat u zich over dergelijk cruciaal element in uw asielaanvraag, namelijk uw eerste persoonlijke bedreiging door de Sarkhi-groepering, tegenspreekt doet reeds grote twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid hiervan."

Verzoeker tracht de voormelde tegenstrijdigheid ten onrechte te minimaliseren. In tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, mocht van hem - ook omwille van zijn profiel van politieagent en lijfwacht - redelijkerwijze wel degelijk worden verwacht dat hij gedetailleerde en coherente verklaringen zou afleggen over het ogenblik en de aard van de eerste persoonlijke bedreigingen die hij ontving. Eveneens mocht worden verwacht dat hij deze bedreigingen op consistente en coherente wijze zou situeren ten aanzien van de beschieting die hierop zou zijn gevolgd.

Verzoeker legde bovendien nog diverse andere tegenstrijdige verklaringen af over de eerste bedreigingen die hij zou hebben ontvangen. Hierover wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Ten tweede spreekt u zich eveneens tegen over de precieze inhoud, het verloop en het einde van dit gesprek, nochtans een cruciaal element in uw asielaanvraag.

Zo verklaart u enerzijds duidelijk dat u met uw vervolger probeerde te onderhandelen en hem probeerde duidelijk te maken dat dit niet zomaar kon, waarop hij zei dat dit zijn probleem niet was en dat u het maar moest regelen (CGVS 1, p. 16), terwijl u anderzijds tijdens uw tweede interview verklaart dat u geenszins in discussie bent gegaan ("Neen. Moet ik zeggen, wie zijn ze, hoeveel zijn ze?", CGVS 2, p. 14). Geconfronteerd met deze duidelijke tegenstrijdigheid, antwoordt u: "Neen, maar hij was een dialect met mij aan het spreken, taal van het straat." (CGVS 2, p. 14). Wederom geconfronteerd met uw verklaring betreffende uw vervolger (nl. dat hij, na jullie discussie, had gezegd dat dit zijn probleem niet was en dat u het maar moest oplossen), antwoordt u: "Ik zei, heita, als Irakese man zou je dat verstaan, dat betekent: is het zo chaotisch of zo makkelijk, zoiets. Deze zijn de woorden die ik heb gezegd" (CGVS 2, p. 14). Dit is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke flagrante tegenstrijdigheid. Het feit dat u zich tegenspreekt over het al dan niet hebben gehad van een discussie aan de telefoon, doet grote vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van dit feit. Daarnaast spreekt u zich tegen over wie uw vervolger precies heeft vervloekt en bedreigd. Zo verklaart u enerzijds dat de Sarkhi-groepering niet enkel u en uw familie zou vervolgen, maar ook die van de andere lijfwachten (CGVS 1, p. 16), terwijl u anderzijds verklaart dat er in het gesprek niets werd gezegd over de andere lijfwachten (CGVS 2, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u: "Neen. [...] Maar ik heb telefoon ontvangen omdat ik de neef ben. Ahmed of Jafar, als zij zijn verwanten waren, zouden ze hen contacteren" (CGVS 2, p. 13). Het feit dat u zich een tweede keer tegenspreekt over de inhoud en het verloop van dit telefoontje, ondergraaft de geloofwaardigheid ervan ten zeerste. Deze geloofwaardigheid wordt bovendien verder aangetast wanneer blijkt dat u zich ook over het einde van het gesprek tegenspreekt. Zo verklaart u enerzijds dat uw vervolger de telefoon heeft opgehangen ("Toen zag hij dat ik hem geen ruimte gaf, hij legde op", CGVS 2, p. 14), terwijl u even later verklaart dat u zelf de telefoon heeft uitgezet (CGVS 2, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u: "Neen. Want ik heb hem vervloekt en de telefoon uitgezet" (CGVS 2, p. 14). Wederom is het louter vasthouden aan één versie van de feiten geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid over het verloop van het gesprek, een nochtans cruciaal element in uw asielaanvraag. Het feit dat u zich over maar liefst drie elementen van uw persoonlijke bedreiging tegenspreekt, doet zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Dat het duidelijk zou zijn dat hij worstelde met het begrijpen van de vragen, dat dit 'vermoedelijk' de reden is voor zijn onduidelijke antwoorden en dat zijn verklaringen daarom nog niet tegenstrijdig zouden zijn, kan gelet op de inhoud van de gehoorverslagen van het CGVS niet worden gevolgd. Uit de betreffende passages blijkt dat de vraagstelling geschiedde in duidelijke bewoordingen, dat verzoeker de gestelde vragen wel degelijk begreep en dat verzoeker steeds eenvoudigweg antwoordde op de gestelde vragen. Zijn antwoorden waren bovendien duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en flagrant met elkaar in strijd.

Ingevolge het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de eerste bedreiging die verzoeker zou hebben ontvangen. Dit ondergraaft eveneens de geloofwaardigheid van de incidenten die hierop nog zouden zijn gevolgd. Aldus wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"Een maand na deze telefonische bedreiging, midden juni 2015, zou de wagen van de rechter die u bestuurde, alsook de wagen van de andere lijfwachten, zijn beschoten op weg naar de gevangenis van

al Hut (CGVS 1, p. 15). Daar uw persoonlijke bedreiging reeds ongeloofwaardig werd geacht, worden meteen ook serieuze vraagtekens geplaatst bij deze tweede door u aangehaalde bedreiging.”

De geloofwaardigheid van de beschieting waarbij verzoeker betrokken zou zijn geweest wordt nog verder ondermijnd doordat verzoeker over de nasleep van deze beschieting manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Ten eerste spreekt u zich tegen over wat u na het schietincident heeft gedaan. Zo verklaart u enerzijds tijdens uw eerste interview op het CGVS dat u na het incident naar huis werd gebracht en dat u de volgende dag naar uw neef bent gegaan om te zeggen dat u niet meer voor hem kon werken (CGVS 1, p. 18). Tijdens uw derde interview geeft u echter een volledig andere versie van de feiten weer. Zo verklaart u dat u meteen na de beschieting naar het ziekenhuis bent gegaan wegens het overlijden van uw collega en dat u daarna met iedereen naar het huis van uw collega bent gegaan. Daarna ging iedereen naar huis en ging u tegen 9 uur of half 10 's avonds naar uw schoonfamilie waar uw vrouw en uw dochter zich reeds bevonden – u had uw vrouw na het incident namelijk opgebeld om te zeggen dat ze naar haar ouders moest gaan met uw dochter (CGVS 3, p. 3). Verder verklaart u dat u uw dochter bij uw schoonfamilie heeft opgepikt en dat u daarna naar uw ouders bent gegaan. De dag erop bent u met haar naar uw tante verhuisd (CGVS 3, p. 3). Deze versie van de feiten verschilt echter flagrant met uw eerste versie. Van iemand die die dag werd beschoten en een collega is verloren, kan op z'n minst verwacht worden dat hij geen volledige andere versie van de feiten weergeeft over wat hij diezelfde dag nog heeft gedaan. Dit is in casu niet het geval. Bijgevolg worden grote twijfels geuit bij de geloofwaardigheid van deze beschieting.”

Verzoeker voert ter weerlegging van voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. De blote bewering dat het incident traumatisch was kan deze motieven immers niet ontkrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van enig trauma in zijn hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens de gehoren volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de gehoren bij het CGVS, blijkt uit de gehoorverslagen dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Dient bovendien te worden opgemerkt dat, zo verzoeker (al dan niet wegens een trauma) in de onmogelijkheid was om zich de nasleep van de feiten te herinneren, hij dit had kunnen en moeten melden bij het CGVS. Verzoeker deed dit echter niet en antwoordde steeds, zij het op tegenstrijdige wijze, op de gestelde vragen. Het is dan ook niet ernstig om post factum te beweren dat hij het antwoord op deze vragen eigenlijk niet wist.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Bovendien verklaart u even later dat het incident wel bij verschillende overheidsinstanties werd geregistreerd: “Bij die gerechtelijke instantie werd alles geregistreerd over het incident en iedereen wist erover. De rechter, de voorzitter van de hoge hof was op de hoogte over het incident” (CGVS 3, p. 2). Gevraagd waarom u die documenten niet heeft neergelegd op het CGVS, antwoordt u dat u kort daarna moest vertrekken (CGVS 3, p. 2). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u de registratiedocumenten van het door u aangehaalde incident, nota bene dé reden waarom u uit Irak bent vertrokken, niet neerlegt. U verklaart dat indien u nog in Irak was gebleven, u wel kon geprobeerd hebben om deze te bemachtigen (CGVS 3, p. 2). Er dient echter opgemerkt te worden dat uw vrouw pas enkele maanden na u uit Irak is vertrokken en zij dus nog moeite kon gedaan hebben om deze documenten te bemachtigen, wat in casu niet het geval is. Bovendien heeft u zelf ook ruim de tijd gehad tussen uw eerste interview op het CGVS (18 januari 2016) en uw tweede interview (11 januari 2017) om deze documenten te bemachtigen, wat u niet heeft gedaan. Uw neef, met wie u volgens uw verklaringen tweemaal in contact bent geweest (CGVS 2, p. 16), kon u hierbij, gezien zijn hoge positie, wel degelijk geholpen hebben. Van een asielzoeker mag namelijk verwacht worden dat hij zijn asielrelaas met alle mogelijke documenten staaft, wat in casu echter niet het geval is. Bijgevolg rijzen bijkomend grote twijfels bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde beschieting.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij op het ogenblik van zijn vlucht niet bezig was met het verzamelen van documenten en dat zijn vrouw mogelijk niet in staat was om voor haar vertrek de documenten te bekomen, kan geenszins afbreuk doen aan verzoekers nalatige houding in België.

De boude bewering dat de rechter mogelijk niet zou willen om hem de documenten te verstrekken kan evenmin volstaan en is niet ernstig nu uit verzoekers voormelde verklaringen blijkt dat hij vanuit België niet eens heeft gevraagd naar de documenten en niet eens heeft getracht om deze documenten te bekomen. Gezien hij nog meermaals in contact stond met zijn neef, een rechter, mocht worden verwacht dat hij hiertoe wel de nodige pogingen zou hebben ondernomen.

Verzoeker vertoonde bovendien een kennelijk gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Deze wordt verder ondermijnd wanneer blijkt dat u na de beschieting op de wagen de zaak niet verder heeft opgevolgd. U verklaart dat de rechter het incident heeft gemeld en er een klacht tegen onbekenden is ingediend (CGVS 2, p. 16). Gevraagd of u achteraf heeft geïnformeerd naar de mogelijke daders, zegt u dat de Iraakse inlichtingendiensten het dossier hebben overgenomen en het uw taak niet is (CGVS 2, p. 16). Nogmaals gevraagd of u zich achteraf heeft geïnformeerd, zegt u van niet (CGVS 2, p. 16). Gevraagd waarom niet, antwoordt u: “Tegen wie? Ik besloot om buiten Irak te gaan” (CGVS 2, p. 16). Van iemand die tweemaal werd bedreigd en aan de dood is ontsnapt, én wiens neef voor wie hij werkt een belangrijke rechter is en nota bene verantwoordelijk is voor terrorismezaken in Nasriya (waaruit duidelijk de beschikbaarheid van informatiekanalen blijkt), kan op z'n minst verwacht worden dat hij zich na deze feiten informeert over zijn vervolgers of de stand van zaken van het onderzoek. Dit is in casu niet het geval. Bijgevolg worden verder twijfels geuit bij de geloofwaardigheid van deze beschieting. Daarnaast legt u ook bijzonder weinig interesse aan de dag voor wat er is gebeurd met uw neef en de andere lijfwachten na de beschieting. Gevraagd naar uw neef de rechter, antwoordt u dat iedereen in een andere richting is gevlucht en dat u niet weet waar hij nu is, u weet zelfs niet of hij zich momenteel nog in Irak bevindt (CGVS 1, p. 12-13). Gevraagd of hij is blijven verder werken, zegt u dat u dat niet weet en dat u met hem geen contact heeft (CGVS 1, p. 19). Gevraagd of de andere lijfwachten ook zijn gevlucht, antwoordt u dat u over hen niets weet (CGVS 1, p. 19). Van iemand die onder vuur werd genomen samen met zijn neef en de andere lijfwachten, waarbij hij bovendien één van zijn collega's is verloren, kan verwacht worden dat hij zich meer interesseert in wat zij na de beschieting hebben gedaan of waar ze zich op dit moment bevinden. Dit is in casu niet het geval. Bovendien spreekt u zich hierover tegen tijdens het tweede interview wanneer u het volgende verklaart: “Ze zijn gestopt. Niet volledig, maar overgeplaatst naar ander werk. Dat is wat ik hoorde. Zij hebben rechtbank verlaten” (CGVS 2, p. 17). Het is merkwaardig dat u aanvankelijk verklaart helemaal niets te weten en daarna verklaart dat ze zijn overgeplaatst naar ander werk. Gelet op bovenstaande onaannemelijkheden worden verdere vraagtekens geplaatst bij de geloofwaardigheid van dit door u aangehaalde incident.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Hoe zijn culturele achtergrond zou kunnen verklaren waarom hij zich geheel niet interesseerde in het lot van zijn neef, zijn collega's en zijn problemen en situatie, wordt door verzoeker niet aangetoond of uitgewerkt. Verder vormt noch deze cultuur, noch het gegeven dat verzoeker erop gericht was te overleven en in angstvallige afwachting van zijn asielaanvraag was een afdoende verklaring voor zijn gebrek aan interesse. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling immers net worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Eveneens wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Verder verklaart u dat uw schoonvader in dit verband werd opgebeld om te weten te komen waar u was (CGVS 1, p. 20-21) (CGVS 2, p. 2-3) (CGVS 3, p. 3-4). Echter, dit feit vloeit volledig voort uit iets wat op geen enkele manier als aangetoond wordt beschouwd (zie supra), waardoor ook aan dit telefoontje geen geloof kan gehecht worden.”

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker ertoe zouden hebben aangezet om zijn dienst en zijn regio en land van herkomst te verlaten.

Aangaande de problemen die verzoeker reeds eerder zou hebben gekend, wordt in de bestreden beslissing bovendien terecht gesteld:

““Ten slotte verklaart u ook dat u in 2007 gewond bent geraakt in uw functie als politieagent ten gevolge van een ontploffing (CGVS 2, p. 6). Er dient echter opgemerkt te worden dat dit incident reeds van 2007 dateert en u bovendien ook zelf aangeeft dat dit geen directe aanleiding is geweest voor uw vertrek uit Irak (CGVS 2, p. 6). Bovendien werd u kort daarna definitief naar Nasriya overgeplaatst en verbleef u tot 2015 in Irak. Bijgevolg bent u er niet in geslaagd om uw vrees in dit verband aannemelijk te maken.”

Verzoeker onderneemt niet de minste poging om deze motieven in een ander daglicht te stellen. Derhalve blijven zij onverminderd overeind.

Omtrent verzoekers vrees om omwille van zijn ongewettigde afwezigheid van zijn dienst in de gevangers te worden opgesloten, wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw onwettige afwezigheid in de gevangenis opgesloten te worden (CGVS 2, p. 10-11), dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Uit de door u neergelegde documenten (u legde namelijk het onderzoek dossier wegens uw onwettige afwezigheid neer, document 12) blijkt dat u effectief wordt beschouwd als deserteur, dat u in het kader van deze wettelijke procedures wordt gezocht en dat u reeds uit uw functie als politieagent werd ontheven. Met andere woorden weerspiegelen de door u neergelegde documenten de informatie ter beschikking van het CGVS. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg worden zij door de Raad overgenomen.

Evenmin voert verzoeker enig dienstig argument aan ter weerlegging van de volgende motivering:

*“Aangaande de vrees voor vervolging omwille van uw loutere profiel als politieagent, dient vooreerst opgemerkt dat UNHCR in zijn “UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq” van 31 mei 2012 stelt dat: “UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, **depending on the circumstances of their claim**, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion.” Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto diende aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt weliswaar dat leden van veiligheidsdiensten in Irak een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, doch dient opgemerkt te worden dat u dat niet aantoot en dat uit de beschikbare informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat u, louter ingevolge het gegeven dat u politieagent bent geweest, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Het kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie teneinde aan te tonen dat u op heden en bij een terugkeer naar Irak zou dreigen te worden geïsoleerd ingevolge uw (voormalige) werkzaamheden als politieagent. Dit risico dient u in concreto aan te tonen. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als agent verbonden incidenten aangehaald (uw individueel asielrelaas werd namelijk ongeloofwaardig bevonden). Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in de jaren voor uw komst naar België geïsoleerd of vervolgd werd louter omwille van uw werkzaamheden als politieagent. Dat u bij een terugkeer naar Irak plots wel zou geïsoleerd worden omwille van uw werk als politieagent is dan ook niet aannemelijk.”

Met het verhoogde risico dat leden van de veiligheidsdiensten in Irak lopen, wordt in voormelde motivering terdege rekening gehouden. Uit de informatie in het dossier blijkt niet en verzoeker toont evenmin aan dat dit risico dermate hoog zou zijn dat hij ingevolge zijn loutere verleden als politieagent en een loutere aanwezigheid in zijn land en regio van herkomst zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient dit bijgevolg in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op de hoger gedane vaststellingen, manifest in gebreke.

In zoverre uit het dossier nog blijkt dat verzoeker soenniet is, dient voorts te worden vastgesteld dat uit de landeninformatie zoals aangereikt door de partijen en zoals opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak zorgwekkend is maar niet in die mate dat het loutere feit soenniet te zijn volstaat om aldaar een gegronde vrees voor vervolging te hebben. In dit kader kan worden verwezen naar de UNHCR Position on Returns to Iraq van 14 november 2016, waarvan de vindplaats is opgenomen in de eindnoten in de informatie inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak in de

map 'landeninformatie' in het administratief dossier en waaruit blijkt dat UNHCR niet oproept om soennieten niet gedwongen terug te sturen naar Zuid-Irak. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat verzoeker geen recente, concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan zijn religie verbonden problemen heeft aangehaald. Aldus zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Zuid-Irak. Dit geldt des te meer nu verzoeker blijkens zijn terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangaf dat hij nooit problemen heeft gekend omwille van zijn soennitische strekking.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens geheel niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt wel vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of op de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de UNHCR Position on Returns to Iraq, dateert van 14 november 2016. De vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier kan niet worden afgeleid dat de provincie Thi Qar, verzoekers regio van herkomst in het Zuiden van Irak, onder één van de voormelde gebieden valt.

Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is aldus een duidelijke aanwijzing dat de situatie daar niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt genoegzaam dat de situatie in Thi Qar niet van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in het voormelde wetsartikel. Eveneens blijkt hieruit dat deze regio door verzoeker op een veilige wijze kan worden bereikt. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die aan de voormelde landeninformatie afbreuk zou kunnen doen. Aldus kan niet worden aangenomen dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake zijn profiel en de aangevoerde asielmotieven kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont aldus niet dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

3.9. Verzoekster verwijst daarnaast andermaal naar de chantage vanwege haar vader. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

“Naast de feiten aangehaald door uw man verwijst u nog naar de chantage van uw vader in uw hoofde toen u jong was en gedurende uw eerste huwelijk (CGVS, p. 3-4). Zo verklaart u dat uw vader u vaak probeerde te chanteren en in dit verband verschillende insinuaties maakte, maar uit uw verklaringen blijkt echter niet dat hij ooit tot het doel van zijn chantage is overgegaan (CGVS, p. 3-4). Wat betreft deze insinuaties/incidenten met uw vader tijdens uw puberteit blijkt uit uw verklaringen dat uw vader zich excuseerde wanneer u hem attent maakte op zijn vreemde gedrag en dit gedrag meteen stopzette (CGVS, p. 3). Bijgevolg kunnen deze feiten bezwaarlijk als voldoende zwaarwichtig beschouwd worden om u op basis hiervan het Vluchtelingenstatuut toe te kennen. Verder dient opgemerkt te worden dat dit gedrag van uw vader is gestopt op een bepaald moment en dit gedrag zich niet meer voordeed na uw eerste en tijdens uw tweede huwelijk (CGVS, p. 4). Bovendien heeft uw vader uw land van herkomst verlaten op 28 september 2015 en blijkt uit uw verklaringen niet dat hij reeds zou zijn teruggekeerd (CGVS, p. 4). Bijgevolg is de oorzaak van dit door u aangehaalde probleem op zich verdwenen. Gelet op bovenstaande bent u er niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.”

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. De blote, algemene en ongefundeerde bewering dat vrouwen “in dergelijke landen” als minderwaardig worden beschouwd en worden geïntimideerd is namelijk hoegenaamd niet van zulke aard dat zij afbreuk kan doen aan de voormelde, concrete vaststellingen in hoofde van verzoekster.

3.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.11. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS